

Hr. Holstein har rejst, nu kommer frem. Det beror paa de ejendommelige Vilkaar, hvorunder der overhovedet politisk arbejdes i dette Øjeblik her i Danmark. Mange Tegn tyder paa en meget nøje Forbindelse mellem Regeringen og højt indflydelsesrige, finansielle Grupper. Om den økonomiske Undersøgelse, som for Tiden foregaar ved Retten, er det oplyst, at den nuværende Justitsminister i væsentlig Grad leder, hvorledes Arbejdet foregaar. Det er oplyst gennem Udtalelser til Pressen af den højtærede Justitsminister. Og samtidig dermed er Spørgsmaal vedrørende den nuværende Udenrigsminister rettet af Folketingets Finansudvalg angaaende de Oplysninger, som blev tilvejebragt af Landmandsbankkommissionen, blevet nægtet meddelt Rigsdagen. Det er Vilkaar, som vanskeliggør hele det politiske Liv, og jeg tror, den højtærede Regering vilde handle klogt, om den besluttede sig til at tale med større Aabenhed overfor Befolkningen og Rigsdagen og fremlægge de Oplysninger, der forlængst er begæret. Om selve det Forhold, der i Dag foreligger, tror jeg, man har Lov til at tilføje, at naar der er foregaaet en saadan Forandring i Regeringens Politik, som Behandlingen af denne Sag viser, saa vilde det være naturligt, om den højtærede Statsminister stod frem og begrundede, hvorfor Regeringen har indtaget en saadan ny Stilling. Det er overhovedet ejendommeligt at se, hvorledes den højtærede Statsminister efterhaanden overhovedet ikke vover at aabne Munden under politiske Forhandlinger her i Rigsdagen, hvorledes man paa unaturlig Vis slutter Rigsdagen, før denne Sag kommer til Behandling i Rigsdagen — en Fremgangsmaade, om hvilken det ærede Medlem, der talte paa det konservative Partis Vegne, i Gaar sagde, at den var af en saadan Karakter, at det ikke kunde bydes et vesteuropæisk Parlament —, og derefter nu, da man er nødt til at føre denne Forhandling i Dag og i Gaar, søger at presse den sammen til det mindst mulige. Og efter den Maade, hvorpaa de Forespørgsler, der her er stillet, er blevet, jeg kan ikke sige, besvaret, men mødt med Tavshed, maa det antages, at man vil afskære enhver Lejlighed for denne Rigsdag til yderligere Drøftelse af Landets økonomiske Stilling. Jeg tror, man tør sige, at alt dette vil for Befolkningen staa som et Vidnesbyrd om, at den nuværende Regering er efterhaanden kommet i en saadan Tilstand, at

den ønsker det mindst mulige at mødes med Rigsdagen og ønsker at give den mindst mulige Oplysning overfor Befolkningen. Men naar vi mødes igen til Oktober, da vil formodentlig trods alt fornøden Oplysning være tilvejebragt gennem den Retssag, som foregaar i Sommer, til, at Diskussionen kan tages op paa nyt Grundlag med den nuværende højtærede Regering — hvis den maatte sidde til det Tidspunkt.

Fraenkel: Flere ærede Talere, deriblandt det ærede Medlem, der lige talte, og det ærede Medlem Hr. Holstein og andre, søger stadig efter et Motiv for Regeringen til at indlade sig paa disse fornyede Forhandlinger med Sovjetrusland. Nu kender jeg jo ikke Regeringens Motiver udover, hvad den høje Regering fremsætter her i Tinget. Men det forekommer mig, at man kan finde et ganske naturligt Motiv deri, at den højtærede Udenrigsminister har ønsket at tage et økonomisk Initiativ en Gang. Det har man jo saa ofte raabt paa overfor Udenrigsministeriet, og nu kommer altsaa her et økonomisk Initiativ. Den højtærede Udenrigsminister er jo imidlertid ikke enebestemmende om, hvorledes Resultatet af dette økonomiske Initiativ skal falde ud. Til syvende og sidst er der jo 2 Parter, der skal realisere et saadant Initiativ. Men at søge med Lygter efter Motiver i Udenrigsministerens Forsøg kan jeg slet ikke se, der er nogen Grund til nu.

Det meget ærede Medlem Hr. Holstein har ogsaa ved Behandlingen af denne Traktat og nu sidst i sin ihærdige Søgen efter et Motiv fra den højtærede Udenrigsministers Side, om jeg saa maa sige, overgaaet sig selv — og det vil sige en hel Del — i Retning af Forvirring. Det ærede Medlem begyndte med en Tale, hvori der ophobedes en saadan Masse af vægtige Grunde for at stemme *imod* denne Traktat, at jeg maa sige, jeg var daanefærdig, da han saa endte dette Afsnit af sin Tale med at sige, at man alligevel ikke kunde stemme *imod* Traktaten. Derefter kom der et andet Afsnit, i hvilket det ærede Medlem lige saa indtrængende begrundede Nødvendigheden af at stemme *for* Traktaten, og saa tænkte man: Naa, ja, nu er han altsaa havnet der, hvor der skal stemmes *for* Traktaten. Men til syvende og sidst endte det med, at han *hverken* vilde stemme *for* eller *imod* Traktaten. Akkurat noget lignende opførte det ærede Medlem nu i Dag.